

Mesternek mondotok, s az is vagyok... (s az előbb megmutattam nektek, 'lábatokat is megmosom')

Egy közületek elárul engem... (Ki lehet az? Nem én vagyok, ugye?) (Júdás), mihelyt a falatot elvette, azonnal kiment, pedig éjszaka volt... ezután így szólt Jézus: Most dicsőíttetik meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőíttetik őbenne.

Elgondolkodtató: Miféle dicsőíttetésről, megdicsőíttetésről is beszél?

A nagy műveket is az utolsó szeg beverése, az utolsó simítások megtétele teszi késszé, teljessé. Ha Jézus a kereszthalál elöl elmenekül, az utolsó szeg elöl – az emberek hazamennek, kudarcérzéssel a szívükben: *'Ez sem sikerült, pedig olyan ígéretes jelenség volt.'* Ha tizenkét légiónyi angyal szabadítja meg a kereszttől, akkor a hatalom ereje láttán az ember *'igazodni kezd az erővonalakhoz': Aha, így és így kell viselkednem, hogy ne járjak rosszul... S ebből sem lesz belső meggyőződés, hit.*

Júdás eltávozása után Jézusnak nem maradt több lehetősége – csak a kereszthig vezető és a halál tényével bizonyító, penge-keskenységűvé szűkülő életút, tanítás és magatartás. De csak néhány, hangsúlyozom, csak néhány ember számára bizonyíték ez: a kiszaladó és ott sírva fakadó Péternek, a kereszthig maradó Máriának és Jánosnak – és a római századosnak, aki ott jelentette ki, hogy *'ez az ember valóban Isten fia volt.'* Hahó, volt ott még valaki, aki – akkor – hitt? Nem?

Akkor ebből a néhány emberből, és a visszasuntyogó tanítványokból indult ki a hitünk.

Csoda? Dicsőség?

Ha egy hosszútávfutó az utolsó helyről hajrázva nyer, mindenki lelkesen ünnepli. Jézus ebből az abszolút vesztes helyről indulva nyeresre áll ma – ha nem is tartják annak sokan, sok-sok (valós? hazug?) ellenérvet, hibát sorolva –, de hányan igen? Ma már nem ketten-hárman-tízen vannak...

S mi? Mi vajon győztesnek érezzük-e, nem legyőzőnek (!), győztesnek, megdicsőítettnek tudjuk-látjuk-tartjuk-e Jézust? Ünnepeljük-e, *Lelkesen?*

A tökéletes megoldás

*Az utolsó szög is pontosan a helyére verve,
rögzít már a nekem kezdettől kiszemelt helyre,
a keresztezett gerendákon.*

Shhh ... hát tényleg nem tudják,

mit végeztek be most?

...

Sóhajtok: Jajj, bocsáss meg nekik,

...

*és köszönöm neked, atyám,
ezt a "reality"-t, az elejétől,
...aa... ... a mostani végéig.*

Beteljesült ... a látásod.

A puzzle-nak vége, kirakva.

Teljes és hibátlan....

Ám ugye, ez nem a vége,

hanem épp kezdete

a beléd rohanó utamnak?

...

Mondd, ... hol vagy Te most!?

Éppen ebben a percben!!?

*(Jaj... homály lepi szemem, legyek,
törölném, marja a vér-verejték!
Veronika, kérlek! ... A kendődet..!)*

Szomjúság!! .. Inni!! A szivacs íze ecet ...

Élesen fájnak, tűzből vannak a szegek!!

Álmodok? Mindezt – így – mondd:

Szabad az embernek!? Lehet ezt? Lehet?

Kérlek, bocsásd meg nekik, jaj, bocsásd meg!

Nem tudják, mit tesznek!!!

(...Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!)

Még mindig – úgymond – tréfálkoznak?

Egy fájdalmas igazság is jobb,

mint egy hazugság: nincs bennem öröm...

Alig rebbenő reményem rí bennem:

ne hagyj el! Ne hagyj el! ... Köszönöm.

Igen. Rossz szenvedni-meghalni!!

Vége ... fogadj el, Atyám ... teljes, kész ... vége...

...

Minden könnyű lett, magamból kilépve.

De mintha valaki erősen oldalba bökne...

dárdával ... De az, ott a fán, már nem én vagyok,

ó, már nem én vagyok!

Majd leszek, eljövök ismét, mert feltámadok.

(2021. 09. 07., Veér I. Tas)

Zsombók Gyuri, Budapest